

MITEN HISTORIAA KIRJOITETAAN...

Tämä on vanha juttu: Valtakunnanduuman boikotista. Eräs menshevikkitoveri esittää sen „Sotsial-Demokratian” 3. numerossa (artikkeli „Tilanne vaiko asenne?”) seuraavalla tavalla:

„Kun historia nosti eteemme Bulyginin Duuman luonnoksen, niin lähtien yleisestä periaatteellisesta asenteestamme me suositteimme järjestettäväksi omintakeiset rinnakkaiset kansanduuman vaalit vastakohtaksi Bulyginin Duumalle, johon meitä ei päästetty. Kun sitten joulukuun kapinan jälkeen jouduimme”...

Odottakaahan, arvoisa historiantkirjoittaja,— vain hetki! Siinä, että te hyppäätte tosiasioiden yli Bulyginin luonnoksesta joulukuun kapinaan — siinä ei vielä ole mitään erikoista, se on vain kronologinen hyppäys. Mutta se, että te hyppäätte oman taktiikkanne ja „periaatteellisen asenteenne” yli — se on jo kokonaan toista, sellainen hyppy on vähintään... diplomaattinen. Te suosittelette *vain* „omintakeisia vaaleja”? te näitte Bulyginin Duuman *vain* sellaisena, johon teitä „ei päästetty”? Te siis aioitte boikotoida Bulyginin Duumaa oman, kansanduumanne nimessä? vaiko jättää huomioimatta sen? Mutta ettekö te silloin käyneet taistelua eräitä boikotoijia vastaan? Ettekö vaatineet rakentavaa osallistumista odotettavissa olevaan „Bulyginin” vaalikampanjaan? ettekö vaatineet, että puolue olisi tukenut vaaleissa vasemmistoliberaaleja j.n.e.? Kuinka te olette tuon kaiken unohtanut?

„Kun joulukuun kapinan jälkeen jouduimme”... Odottakaahan, olette unohtanut vielä erään pikkuseikan. Venäjä boikotoi Bulyginin Duuman olemattomiin, mutta kansanduunaa ei ole vielä nytkään... Kuinka asia on, oletteko

tunnustaneet silloisen taktiikkanne virheelliseksi? Ette ole, vaan olette vastanneet boikotoijille, että teidän bulyginiindumataktiikkanne oli hyvä, mutta vallankumous vain esti sen ilmentymisen täydessä loistossaan... Ja nyt, kun olette *kaiken tuon* palauttanut mieleenne, voitte kirjoittaa historiaanne edelleen.

„Kun sitten joulukuun kapinan jälkeen jouduimme tekemisiin sellaisen tosiasian kanssa, että kutsutaan koolle uusi, Witten Duuma, niin me kehoitimme osallistumaan vaalien ensimmäisiin vaiheisiin pitäen silmällä kahta mahdollisuutta: joko itse se tosiasia, että me osallistumme vaaleihin, saa aikaan vallankumouksellisen nousun, joka pyyhkäisee pois Witten Duuman...”

Odottakaahan, arvoisa historiankirjoittaja, odottakaa, mikä teitä vaivaa? „Se tosiasia, että me osallistumme vaaleihin, *saa aikaan* vallankumouksellisen nousun”... Ei, te luultavasti vain laskette leikkiä! Te olette aina syyttäneet bolshevikkeja voimiemme naiivista yliarvioimisesta — ja ettäkö te tosissanne puhuisitte siitä, että vallankumouksellisen nousun — ja vielä sellaisen, „joka pyyhkäisee pois”... j.n.e.— *aiheuttajana* voisi olla „se tosiasia, että me osallistumme vaaleihin”. Ei, se ei ole tietenkään vakavaa puhetta.

Näin ollen: „...joko itse se tosiasia, että me osallistumme vaaleihin, saa aikaan vallankumouksellisen nousun, joka pyyhkäisee pois Witten Duuman ja nostaa esiin meille suotuisamman edustuslaitoksen; tahi sitten vallankumouksellista nousua ei välittömästi tule,— ja silloin meillä ei ole ainoastaan mahdollisuus, vaan silloin meidän on itse asiointilan pakoittamina mentävä Duumaan, kuten Lefortin piirissä Moskovassa tapahtui”.

Anteeksi, mutta tuosta jälkimmäisestä „tahi” te ette silloin muistaakseni puhuneet mitään?

Aivan niin, emme puhuneet,— vastaa meidän historiankirjoittajamme.

„Tosin kirjasessa, jonka yhdistetty toimitus julkaisi, me sanoimme, ettemme kehota valitsemaan välittömästi Duumaan. Mutta me teimme sen, me sidoimme edeltä käsin kätemme yksistään kompromissin takia toivoen pääsevämme jonkinlaiseen sopimukseen boikotoijien kanssa yhtenäisen taktiikan laatimista varten. Se oli meidän taholtamme „opportunistia”, nimenomaan tietoista mukautumista boikotoijatoverien takapajuisiin ja lyhytnäköisiin mielipiteisiin, ja sitä me kaikesta sydämestämme kadumme”.

Vai sillä tavalla se onkin! Te olette puhuneet toista ja ajatelleet toista. Ja puhuneet proletariaatin ja koko vallan-

kumouksellisen kansan edessä... Te „kadutte” sitä! Entä tunneteko sananparren: „Kuka kerran valehtelee, sitä aina epäillään?” Entä jos teidän „katumuksennekin” johtuu joidenkin „takapajuisiin” ja „lyhytnäköisiin” mielipiteisiin „mukautumisesta”? Missä on tuollaisen „opportunistin”, tuollaisten „kompromissien” raja? Miten pitäisi suhtautua mihin tahansa tunnukseenne, kun te kerran itse sanotte, että teidän tunnukseenne eräässä tärkeimmässä taktillisessa kysymyksessä oli esitetty vilpillisesti? Nyt joku saattaa ehkä ajatella, että te nimitätte itseänne sosialidemokraateiksikin vain „mukautuaksenne” vallankumouksellisen proletariaatin „takapajuisiin ja lyhytnäköisiin mielipiteisiin”.

Ei, minun täytyy puolustaa teitä. Väittelyn tuoksinassa te olette panetelleet pahasti itseänne. Te olitte vilpittömiä boikotinharjoittajia vaalien kolmannessa vaiheessa samoin kuin me olimme vilpittömiä boikotinharjoittajia kaikissa vaiheissa. Mutta *boikotinharjoittajia* me olimme yhdessä. Nebst gefangen, nebst gehangen. Yhdessä tavattu, yhdessä hirtetty. Te haluatte nyt „hirttää” meidät siitä, että me olimme boikotinharjoittajia. Mutta, hyvät toverit, teidän on silloin hirtettävä itsennekin: teidätkin on tavattu samasta asiasta. „Mutta mehän olemme katuneet!” — sanotte te. Niin, se todellakin lieventää teidän syyllisyyttänne. Mutta se ei tee teitä syyttömiksi eikä vapauta rangaistuksesta. Ehkei teitä hirtetä, vaan esimerkiksi ruoskitaan. Sitäkö te tavoittelette?

Mutta me olemmekin olleet katumatta. Olemme sanoneet ja sanomme: boikotoidako tai olla boikotoimatta — se ei ole periaatteen, vaan tarkoituksenmukaisuuden kysymys. Ensimmäisen Duuman boikotti oli tarkoituksenmukaista. Se antoi kansanjoukoille havainnollisessa, konkreettisessa muodossa proletaarisen arvion Duumasta sellaisena laitoksena, joka on voimaton ratkaisemaan vallankumouksen peruskysymyksiä. Duuman hajottaminen ja kaikki hajottamisen jälkeen seurannut varmentaa nyt tuon arvion; kansanjoukot näkevät selvästi, että proletariaatti on tässäkin suhteessa ollut niiden luonnollinen johtaja vallankumouksessa, koska se varoitti niitä etukäteen perustuslailisten illuusioiden tuloksettomuudesta. Boikotti veti hallituksen huomion ja voimat puoleensa ja auttoi siten porvarillisen opposition voittoa vaaleissa. Boikotti liitti yhteen laajat proletariaatin joukot panemaan yhtenäisen

vallankumouksellisen vastalauseen. Sillä oli tavattoman suuri agitoiva ja organisoiva merkitys.

Boikotti suoritti suuren työn, mutta se on jo suoritettu. Arvio Duumasta on annettu, duumailuisioille on annettu päättävä isku — sitä ei tarvitse tehdä uudestaan. Nyt boikotti ei voisi vetää puoleensa hallituksen voimia, sillä hallitus on tietenkin käsittänyt edellisten vaalien opetukset. Agitaatio- ja organisaatiotyötä voidaan tehdä vaaleihin osallistumisen pohjalla yhtä hyvin kuin boikotinkin pohjalla, ellei vain vaalilakia vielä huononnetta huomattavasti. Mutta tässä viimeksi mainitussa tapauksessa täytyy ehkä jälleen boikotoida. Yhtä hyvin voi käydä niinkin, että jos suuret vallankumoukselliset taistelut alkavat uudelleen, niin ei ole aikaa puuhata Duuman vaalien parissa.

Näin ollen boikotti pysyy meidän kannaltamme edelleenkin tarkoituksenmukaisuus-kysymyksenä. *Toistaiseksi* me vain emme näe riittäviä perusteita boikotille.

Ken tuntee itsensä syylliseksi, hän voi katua. Mutta viskokoon hän tällöin tomua oman *päänsä* päälle ja repiköön *oman* viittansa eikä vierasta. Mutta ei pitäisi kuitenkaan vääristellä historiaa eikä katumuksen puuskassa paneella, — ei edes itseään.

„Proletari“ № 7,
marraskuun 10 p:nä 1906

Julkaistaan „Proletari“ lehden
tekstin mukaan